

Arrest

nr. 206 262 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 per aangetekend schrijven heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 juni 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2018 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verkrijgt op 2 oktober 2015 de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland, alsook een verblijfsrecht tot 19 november 2018.

1.2. Op 11 september 2017 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asiendiensten. Op 28 mei 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij het verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard, omdat verzoeker reeds een internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Het beroep dat hier tegen werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen bij arrest nr. 205 346 van 14 juni 2018.

1.3. Verzoeker wordt op 2 maart 2018 ter beschikking van de regering gesteld op basis van artikel 54, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dit ter vrijwaring van de openbare orde.

1.4. Op 18 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden akte, die als volgt luidt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: J.

geboortedatum: 03.03.1990

geboorteplaats: G.

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Een proces-verbaal werd op 26/01/2018 opgemaakt te zijnen laste wegens aanranding van de eerbaarheid (PV HA.37.L3.000432/2018 van de politie van PZ Hano). Een proces-verbaal werd op 24/02/2018 opgemaakt te zijnen laste voor opzettelijke slagen en verwondingen (PV BR.43.LL.021275/2018 van de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene). Gezien de ernst en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Op 02/03/2018 werd betrokkene hierom ter beschikking gesteld van de regering op basis van artikel 54 §2 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene verklaart in zijn verzoek tot internationale bescherming van 11/09/2017 dat zijn ouders en familie en zijn verloofde allen in Afghanistan verblijven en dat hij geen kinderen heeft. Betrokkene verklaart psychologische problemen te hebben, maar staft dit op generlei wijze met een attest en legt bovendien volledige en coherente verklaringen af op 23/03/2018 en op 15/05/2018 in het kader van zijn verhoor voor zijn verzoek in België tot internationale bescherming. Betrokkene brengt geen elementen aan in het kader van artikel 3 EVRM die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene geniet sinds 02/10/2015 van de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland en verkreeg er een verblijfsrecht tot 19/11/2018. Hij keerde in 2017 terug naar zijn geboortedorp in Afghanistan, waar hij na tien dagen telefoon kreeg dat zijn vader door de Taliban was meegenomen en hij daarbij de waarschuwing ontving niet meer naar huis terug te keren.

Betrokkene reisde daarop naar België en diende hier opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in.

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Een proces-verbaal werd op 26/01/2018 opgemaakt te zijnen laste wegens aanranding van de eerbaarheid (PV HA.37.L3.000432/2018 van de politie van PZ Hano). Een proces-verbaal werd op 24/02/2018 opgemaakt te zijnen laste voor opzettelijke slagen en verwondingen (PV BR.43.LL.021275/2018 van de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene). Gezien de ernst en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Op 02/03/2018 werd betrokkene hierom ter beschikking gesteld van de regering op basis van artikel 54 §2 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene geniet sinds 02/10/2015 van de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland en verkreeg er een verblijfsrecht tot 19/11/2018. Hij keerde in 2017 terug naar zijn geboortedorp in Afghanistan, waar hij na tien dagen telefoon kreeg dat zijn vader door de Taliban was meegenomen en hij daarbij de waarschuwing ontving niet meer naar huis terug te keren.

Betrokkene reisde daarop naar België en diende hier opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in.

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Een proces-verbaal werd op 26/01/2018 opgemaakt te zijnen laste wegens aanranding van de eerbaarheid (PV HA.37.L3.000432/2018 van de politie van PZ Hano). Een proces-verbaal werd op 24/02/2018 opgemaakt te zijnen laste voor opzettelijke slagen en verwondingen (PV BR.43.LL.021275/2018 van de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene). Gezien de ernst en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming op 23/03/2018 en op 15/05/2018 in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel, telkens in het bijzijn van zijn advocaat en van een tolk. Betrokkene verklaarde niet naar Griekenland terug te willen omwille van de moeilijke omstandigheden aldaar, met name het gebrek aan tewerkstelling en huisvesting. Deze aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld door het CGVS op 28/05/2018 en door de RVV op 14/06/2018. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt in Griekenland op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart psychologische problemen te hebben, maar staaft dit op generlei wijze met een attest en legt bovendien volledige en coherente verklaringen af op 23/03/2018 en op 15/05/2018 in het kader van zijn verhoor voor zijn verzoek in België tot internationale bescherming. Betrokkene brengt geen elementen aan in het kader van artikel 3 EVRM die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Bovendien werd betrokkene op 18/05/2018 in het gesloten centrum van Vottem door een centrumarts onderzocht en zoals uit het administratief dossier blijkt, verklaarde deze dat betrokkene niet aan een aandoening lijdt in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene geniet sinds 02/10/2015 van de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland en verkreeg er een verblijfsrecht tot 19/11/2018. Hij keerde in 2017 terug naar zijn geboortedorp in Afghanistan, waar hij na tien dagen telefoon kreeg dat zijn vader door de Taliban was meegenomen en hij daarbij de waarschuwing ontving niet meer naar huis terug te keren.

Betrokkene reisde daarop naar België en diende hier opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van Griekenland.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V., W., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem,

de betrokkene, M., J., te weerhouden in de lokalen van het centrum te Vottem.

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder "middel" wordt begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het non-refoulement beginsel in de zin van artikelen 39/70, 48/5, § 4, 49, § 3, 49/2, § 5, 57/6/1, al. 2, c) en 74/17 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met de artikelen 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 19 (bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker licht het middel als volgt toe:

"Verzoekende partij werd in Griekenland het statuut van subsidiaire bescherming verleend en deze documenten werden door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan het administratieve dossier toegevoegd. Door haar wettig verblijf zoals verleent door Griekenland als EU-Lidstaat kan verzoekende partij zich beroepen op het vrij verkeer van personen.

Het motief als verzoekende partij geen legale verblijfsdocumenten hebben kan niet worden weerhouden. Het motief kan de bestreden beslissing niet schragen.

Verzoekende partij wordt tegengeworpen dat zij een gevaar voor de openbare orde of veiligheid is op grond van twee procesverbalen nrs. HA.37.L3.000432/2018 van 26 januari 2018 en BR.43.LL.021275/2018 van 24 februari 2018.

In geen enkel geval hebben de proces-verbalen tot een strafprocedure geleid. Verzoekende partij is hiermee niet schuldig bevonden en zijn de feiten vermeld in de proces-verbalen niet bewezen.

In het eerste proces-verbaal zou er sprake zijn van tenlastelegging van aanranding van de eerbaarheid. Verzoekende partij verklaart hierover dat hij een discussie had met een kind in het centrum waar hij verbleef over een afstandbediening of console voor een elektronisch spelletje en dat deze discussie geen zedelijk aspect had. In het tweede proces-verbaal zou er sprake zijn van opzettelijke slagen en verwondingen. Verzoekende partij verklaart dat hij zich enkel heeft verweerd.

Zonder veroordeling door de strafrechter die oordeelt dat de feiten bewezen zijn en dat verzoekende partij de wil had om de ten laste gelegde misdrijven te plegen kunnen de proces-verbalen niet gelden als rechtsfeiten die rechtsgevolgen sorteren in het bijzonder om vast te stellen dat de openbare orde in gevaar zou zijn.

De besproken feiten hebben naar hun aard geen uitstaans met de nationale veiligheid.

De besproken feiten zijn geenszins van aard dat zij het voortbestaan van de Natie bedreigen. De kwalificatie van de feiten als zodanig is minstens overdreven of disproportioneel.

Bij gebreke van enige strafrechtelijke veroordelingen kan verwerende partij de proces-verbalen niet dienstig inroepen en uw Raad is niet bevoegd om zich over deze feiten uit spreken omdat dit tot de exclusieve bevoegdheid van de strafrechter behoort.

Artikel 19, § 2 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 luidt: 2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel worden uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.

Deze tekst omvat de relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 3 van het Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd te weten EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, Ahmed vs. Oostenrijk en EHRM 7 juli 1989, application no. 14038/88, Soering vs. Verenigd Koninkrijk (X., Explanations relating to the Charter of fundamental rights, 2007/C 303/02, p. C 303/24).

De bescherming verleent door artikel 3 tegen hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen geldt als absoluut (art. 15 van het voormelde Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd; EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, Ahmed vs. Oostenrijk, § 40; EHRM 7 juli 1989, application no. 14038/88, Soering vs. Verenigd Koninkrijk, § 88).

De bescherming verleent door artikel 19, § 2 van voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 is hiermee even absoluut en laat geen uitzondering of afwijking toe zelfs niet in een “nationale noodtoestand die het leven van de Natie bedreigt” (EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, Ahmed vs. Oostenrijk, § 40; EHRM 7 juli 1989, application no. 14038/88, Soering vs. Verenigd Koninkrijk, § 88).

In casu volstaat het bestaan van processen verbaal waaruit wordt besloten dat verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde kan zijn hiermee niet om verwerende partij van haar verplichting te ontslaan om na te gaan of haar bestreden beslissing het verbod op refoulement schendt.

Deze bescherming is tevens ruimer dan de internationale bescherming (volgend uit de asielaanvraag) en kan hiertoe niet beperkt worden (EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, Ahmed vs. Oostenrijk, § 41).

Bijgevolg kan het motief van openbare orde en nationale veiligheid niet dienstig of als dragend motief worden ingeroepen.

De motieven aangaande het verblijf van haar familie in Afghanistan en haar gezondheid zijn niet pertinent voor de beoordeling of verzoekende partij bij gedwongen terugkeer naar Griekenland blootstaat aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in Griekenland of indirect refoulement ingevolge de bestreden beslissing.

Stuk nr. 3 van de hand van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelt dat verzoekende partij bij verplichte terugkeer naar Griekenland aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in Griekenland zelf riskeert maar heeft niet onderzocht of de Griekse wet rekening houdende met de korte terugkeer naar Afghanistan en met het effect van een veroordeling voor drugsgerelateerde feiten in Griekenland op het verder verblijfsrecht als internationale beschermde in Griekenland.

Om voorgaande redenen kunnen de ingeroepen motieven de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Uit de tekst van de bestreden beslissing is duidelijk dat verzoekende partij het risico op indirect refoulement niet heeft onderzocht.

Hierbij heeft verwerende partij er zich niet van verzekerd of het Griekse immigratierecht geen wettelijke bepalingen omvat die zoals in het Belgisch recht aanleiding kunnen geven tot de intrekking van deze subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland en daarmee verzoekende partij blootstellen aan indirect refoulement ondanks een erkende nood aan internationale bescherming. Temeer omdat verwerende partij het motief van openbare orde en nationale veiligheid zelf inroept en daarmee aantoonde dat de bezorgdheid van verzoekende partij niet louter hypothetisch is en de kans op de schending van het nonrefoulementsbeginsel reëel is.

Het Belgische recht voorziet in de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van de vreemdeling indien:

(1) het persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt (art. 55/5/1, § 2 van voormelde Wet van 15 december 1980);

of de uitsluiting van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling indien:

(2) hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt (art. 55/4, § 2 van voormelde Wet van 15 december 1980).

In het eerste geval kwalificeert verzoekende partij voor dit “persoonlijk gedrag” omdat zij na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kort naar haar land van herkomst in 2017 terugkeerde maar weer vertrok toen zij leerde dat haar vader was ontvoerd en werd aangeraden om niet verder naar haar thuis te reizen.

In het Belgisch recht zou voor de intrekking een gehoor plaatsnemen ten einde verzoekende partij de gelegenheid te geven op tegensprekelijke wijze gegronde en verantwoorde redenen voor haar

gedragingen te geven waardoor zij een kans heeft om de internationale bescherming te kunnen behouden.

Verwerende partij heeft niet onderzocht of de Griekse immigratiewetgeving dezelfde procedurele waarborgen biedt en bij gebreke of haar bestreden beslissing niet leidt tot indirect refoulement. De bestreden beslissing steunt hiermee op onvolledige informatie.

Verwerende partij had minstens hierover de garantie aan de Griekse autoriteiten moeten vragen en bekomen dat wil zeggen dat de Griekse autoriteiten verzoekende partij in toepassing van gelijklopende wettelijke bepalingen niet zonder tegenspraak en kans op behoudt van de internationale bescherming zou repatriëren. Wat zij niet deed.

Verwerende partij handelde hiermee onzorgvuldig.

In het tweede geval kan verzoekende partij bij terugkeer naar Griekenland veroordeeld worden omwille van drugsgerelateerde feiten en ingevolge deze veroordeling haar subsidiaire bescherming ingetrokken zien zoals dit in het Belgische recht geldt.

Verwerende partij heeft andermaal niet onderzocht of de Griekse immigratiewetgeving dezelfde sancties kent en of in voorkomende geval haar bestreden beslissing hierdoor niet tot indirect refoulement leidt. De bestreden beslissing steunt hiermee ook hier op onvolledige informatie.

Verwerende partij handelde andermaal onzorgvuldig.”

2.3.2.2. De beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt in feite gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Verder wordt gemotiveerd dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, waarbij wordt verwezen naar processen-verbaal van 26 januari 2018 en 24 februari 2018, respectievelijk wegens aanranding van de eerbaarheid en opzettelijke slagen en verwondingen, redenen waarom verzoeker op 2 maart 2018 ter beschikking van de regering werd gesteld.

In toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat een risico op onderduiken wordt vastgesteld en verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Naast de reeds vermelde feitelijke motieven inzake openbare orde, wordt ook verwezen naar het feit dat verzoeker sinds 2015 subsidiaire bescherming in Griekenland geniet, in 2017 naar Afghanistan is teruggekeerd en vervolgens een verzoek om internationale bescherming in België indiende.

Tenslotte wordt met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet besloten dat het noodzakelijk is om verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, waarbij wordt verwezen naar dezelfde feitelijke elementen als reeds *supra* uiteengezet. Uit de bestreden akte blijkt duidelijk dat een verwijdering naar Griekenland wordt beoogd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden akte is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2.3. Verzoekers betoog, dat hij zich op het vrije verkeer van personen kan beroepen omwille van zijn wettig verblijf in Griekenland, faalt in rechte. Vooreerst is een recht van vrij verkeer van personen enkel voorbehouden aan Unieburgers en familieleden. Verzoeker bevindt zich als derdelander die geen enkele band heeft met een Unieburger, niet in deze situatie. Ten tweede blijkt niet dat verzoeker reeds de status van langdurige ingezetene verkreeg en dus een recht verwierf om gedurende een periode van meer dan drie maanden te verblijven in een andere lidstaat dan die welke hem de status van langdurig ingezetene heeft toegekend.

Verzoeker toont verder niet aan dat hij gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgische grondgebied, evenmin blijkt dit uit het administratief dossier. Hij betwist verder niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum. Verzoeker toont ook niet aan dat hij door de Griekse overheden in het bezit werd gesteld van enig reisdocument, noch blijkt dit uit het administratief dossier. Verzoeker slaagt er derhalve niet in aan te tonen op welke grond hij dan wel gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in België.

Bijgevolg blijkt niet dat op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. De gemachtigde kon

dan ook op goede gronden toepassing maken van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

2.3.2.4. Verzoeker bekritiseert de motieven die verband houden met het gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

De vaststelling dat verzoeker in België verblijft zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, is evenwel voldoende determinerend om op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten te schragen.

In de bestreden akte wordt tevens een risico op onderduiken vastgesteld. Verzoeker betwist, noch weerlegt dit motief dat bijgevolg gehandhaafd blijft. Ook dit motief is voldoende determinerend om op grond artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet een termijn voor vrijwillig vertrek te weigeren en een beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen.

Bijgevolg is de kritiek van verzoeker geuit tegen overtollige motieven, waarvan de gegrondheid niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden akte. Er dient dan ook niet meer op deze kritiek te worden ingegaan.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt op het eerste gezicht niet.

2.3.2.5. In de bestreden akte wordt over artikel 3 van het EVRM als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene brengt geen elementen aan in het kader van artikel 3 EVRM die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

“Betrokkene werd gehoord in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming op 23/03/2018 en op 15/05/2018 in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel, telkens in het bijzijn van zijn advocaat en van een tolk. Betrokkene verklaarde niet naar Griekenland terug te willen omwille van de moeilijke omstandigheden aldaar, met name het gebrek aan tewerkstelling en huisvesting. Deze aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld door het CGVS op 28/05/2018 en door de RVV op 14/06/2018. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt in Griekenland op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

“Betrokkene verklaart psychologische problemen te hebben, maar staft dit op generlei wijze met een attest en legt bovendien volledige en coherente verklaringen af op 23/03/2018 en op 15/05/2018 in het kader van zijn verhoor voor zijn verzoek in België tot internationale bescherming. Betrokkene brengt geen elementen aan in het kader van artikel 3 EVRM die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Bovendien werd betrokkene op 18/05/2018 in het gesloten centrum van Vottem door een centrumarts onderzocht en zoals uit het administratief dossier blijkt, verklaarde deze dat betrokkene niet aan een aandoening lijdt in de zin van artikel 3 van het EVRM.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde de gezondheidstoestand van verzoeker in het licht van artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht en besluit dat de gezondheidstoestand een verwijdering naar Griekenland niet in de weg staat, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist.

Verder verwijst de gemachtigde naar het gedane onderzoek van de commissaris-generaal en de Raad met betrekking tot een terugkeer naar Griekenland.

2.3.2.6. Verzoeker wijst erop dat niet werd onderzocht wat het gevolg is van zijn korte terugkeer naar Afghanistan en van zijn veroordeling voor druggerelateerde feiten in Griekenland op zijn verdere verblijfsrecht als internationaal beschermd in Griekenland. Hij verwijt de gemachtigde niet te hebben onderzocht of het Griekse immigratierecht geen wettelijke bepalingen omvat die tot intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus kunnen leiden in Griekenland, hetgeen hem kan blootstellen aan een risico op indirect refoulement. Hij wijst op de nood aan procedurele waarborgen en het gebrek aan garanties hierover.

2.3.2.7. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker *in casu* niet dienstig de artikelen 48/5, § 4, 49, § 3, 49/2, § 5 en 57/6/1, al. 2, c), van de Vreemdelingenwet geschonden kan achten, daar de bestreden akte geen beslissing is die uitspraak doet over een verzoek om internationale bescherming.

De Raad stelt verder vast dat het verzoek om internationale bescherming van 11 september 2017 op definitieve wijze werd geweigerd, zodat verzoeker zich niet langer op artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet kan beroepen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker dezelfde argumenten aanhaalt die reeds in het arrest nr. 205 346 van 14 juni 2018 door de Raad als volgt werden beoordeeld:

“Verzoeker beperkt zich echter tot louter hypothetische beschouwingen die verder niet onderbouwd worden met concrete elementen. Uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat verzoeker op 2 oktober 2015 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend door de Griekse autoriteiten. Nog daargelaten dat verzoekers terugkeer naar Afghanistan niet verenigbaar is met zijn beweerde nood aan internationale bescherming blijkt noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift dat zijn status van subsidiaire beschermde intussen zou zijn ingetrokken of dat verzoeker anderszins zich niet meer op deze status zou kunnen beroepen. Verzoekers tijdelijke verblijfsvergunning is overigens geldig tot 19 november 2018. In de bestreden beslissing werd voorts terecht vastgesteld dat het uitvoeren van een strafrechtelijk beleid inzake drugs en drugsgebruik op zich geen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) uitmaakt. Het opwerpen van een aantal niet-gestaafde hypothesen in het verzoekschrift is geenszins voldoende om in concreto aan te tonen dat verzoeker zich niet meer op zijn door de Griekse autoriteiten toegekende subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen beroepen ingeval van terugkeer naar Griekenland.”

De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing van 28 mei 2018:

“(…) Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft u binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met uw status. (….) U hebt in Griekenland de subsidiaire beschermingsstatus gekregen. Deze lidstaat van de Europese Unie is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw beschermingsstatus en waarvan u gebruik kunt maken.”

Ook nu beperkt verzoeker zich tot een hypothetisch betoog. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker met zijn terugkeer naar Afghanistan geen blijk geeft van zijn beweerde nood aan internationale bescherming, blijkt noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift dat zijn subsidiaire beschermingsstatus door de Griekse overheden werd ingetrokken of opgeheven. Evenmin blijkt dat zulke intrekking of opheffing daadwerkelijk door de Griekse overheden wordt overwogen. De Raad ziet dan ook niet in waarom de gemachtigde enig onderzoek had moeten doen naar de mogelijkheid tot intrekking in het Griekse immigratierecht.

Daarenboven, zelfs al mochten de Griekse overheden bij verzoekers terugkeer in Griekenland tot intrekking of opheffing van zijn beschermingsstatus besluiten, dan is Griekenland gebonden door het EU-acquis. Dit EU-acquis voorziet in normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers beschermingsstatus. De artikelen uit de Vreemdelingenwet, waarnaar verzoeker verwijst, bevatten overigens allemaal procedurele waarborgen die eveneens vervat zijn in het EU-acquis en waarvan de betrokken artikelen de omzetting vormen, met name de artikelen 44 en 45 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Het EU-acquis omvat overigens ook het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen een eventuele beslissing tot intrekking, voorzien in artikel 46 van voornoemde richtlijn 2013/32/EU.

Verzoeker zal in Griekenland dus over dezelfde procedurele waarborgen, voorzien in het EU-acquis, gebruik kunnen maken en genieten als in België en bijgevolg bescherming genieten tegen indirect refoulement. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die anderszins aantonen, maar houdt louter een theoretisch betoog. Hij toont dan ook niet aan dat er *in casu* enige garantie rond het kunnen aanwenden van procedurele waarborgen, vervat in het EU-acquis, moest worden gevraagd aan de

Griekse overheden. Enige onzorgvuldigheid of een kennelijke beoordelingsfout blijkt op het eerste gezicht niet.

Een schending van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest wordt op het eerste gezicht niet aangetoond. Evenmin blijkt *prima facie* een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3.2.8. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MAES